

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΦΡΑΝΚ

Κάθε σημαντική στιγμή της ζωής μου θα μπορούσε να μετρηθεί με νότες και να αποτυπωθεί σε ένα τραγούδι. Αυτό δεν ίσχυε ποτέ περισσότερο από ό,τι το πρώτο βράδυ που την είδα στην άλλη άκρη της αίθουσας, και ανήκε σε κάποιον άλλον.

Καθώς τα χάλκινα σίγησαν και τα φώτα άναψαν, απομακρύνθηκα από το μικρόφωνο. Επευφημίες και φωνές ακούγονταν εδώ κι εκεί από το κοινό στη θολή από τον καπνό αίθουσα του Hollywood Palladium. Σκούπισα το μέτωπό μου και ήπια με λαχτάρα ένα ποτήρι νερό, τρομερά διψασμένος μετά την ερμηνεία μου.

«Λοιπόν, παιδιά, τα λέμε σε είκοσι», είπε ο Τόμι, ο μαέστρος της μπάντας κι αφεντικό. Ακούμπησε το τρομπόνι του στην καρέκλα του.

Οι μουσικοί σκούπισαν τα όργανά τους και τα έβαλαν προσεκτικά στις θήκες τους προτού πάνε να βρουν κάτι να πιουν. Παρήγγειλα κι εγώ ένα ποτό σε μια χαριτωμένη σερβιτόρα που με φλέρταρε και μου ζήτησε αυτόγραφο. Της έκανα τη χάρη.

Ποτέ δεν ήμουν από αυτούς που θα απόπαιρναν κάποιον θαυμαστή, και ποτέ δεν θα γινόμουν τέτοιος.

Με το ούισκι στο χέρι, σουλάτσαρα στην αίθουσα χαιρετώντας όσους γνώριζα και οποιονδήποτε σημαντικό, όμως στην πραγματικότητα το πιο σημαντικό πρόσωπο εδώ μέσα ήμουν εγώ. Οι πάντες βρίσκονταν εδώ για να ακούσουν εμένα να τραγουδάω, στο κάτω κάτω. Είχα ανεβάσει σε άλλα επίπεδα την μπάντα του Τόμι Ντόρσι, και κανείς δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει, ούτε καν ο ίδιος ο Τόμι, που φερόταν ακόμη λες και θα έπρεπε να σκύψω και να του φιλήσω το δαχτυλίδι με ευγνωμοσύνη για την ευκαιρία να κάνω τουρνέ με την μπάντα του. Το δικό μου όνομα ούρλιαζαν τα κοριτσόπουλα που περίμεναν στις τεράστιες ουρές που σχηματίζονταν γύρω από κάθε μαγαζί ή αίθουσα συναυλιών όπου εμφανιζόμουν – όχι το δικό του.

Διέκρινα τον Μίκι Ρούνεϊ στην άλλη άκρη της αίθουσας, πρίγκιπα του Χόλιγουντ και τοπ αστέρι της MGM, και πήγα προς το μέρος του. Κάποια στιγμή σύντομα, ήλπιζα να με πάρουν κι εμένα σοβαρά ως ηθοποιό.

«Τι γίνεται, Μίκι», είπα απλώνοντας το χέρι μου. «Χαίρομαι που σε βλέπω».

«Βρε, βρε, ο Φρανκ Σινάτρα». Ο Μίκι μου έσφιξε δυνατά το χέρι. «Τρομερή εμφάνιση. Η μπάντα του Ντόρσι είναι από τις αγαπημένες μου. Κι εσύ πολύ καλός ήσουν».

Γέλασα φιλικά. Τον συμπαθούσα αυτόν τον τύπο. «Χαίρομαι, φίλε μου, σ' ευχαριστώ».

Και τότε την είδα, να έχει κουρνιαώσει πλάι του με ένα λευκό φόρεμα: σκούρα μαλλιά, αμυγδαλωτά μάτια, λακκάκι στο πιγούνι. Δεν ήταν απλώς όμορφη –είχα δει ένα σωρό γυναίκες που τους ταίριαζε αυτό το επίθετο– ήταν μια θεά σμιλεμένη

στο καλύτερο μάρμαρο. Ο τύπος της γυναίκας που σου έκοβε την ανάσα.

Επίσης φορούσε ένα δαχτυλίδι στο λάθος δάχτυλο.

Ξερόβηξα. «Ε, λοιπόν, πήρες για γυναίκα σου μια πραγματική καλλονή», και έκανα μια κίνηση προς το μέρος της. «Αν την είχα δει πρώτος, θα την είχα παντρευτεί εγώ».

Ο Μίκι γέλασε, ακούμπησε το χέρι του στην πλάτη της. «Φρανκ, από δω η Άβα Γκάρντνερ. Είναι μια από τις θεές του έρωτα του Μάγερ».

Ο Λούις Μπ. Μάγερ ήταν ο επικεφαλής της MGM και καθί-
κι με τα όλα του, αλλά τον ανεχόμασταν ώστε να πάρουμε κανέ-
ναν ρόλο στις ταινίες του. Δεν μου έκανε εντύπωση που είχε αρ-
πάξει αυτόν τον κόμματο. «Αλίμονο», είπα παρατηρώντας τον
όλο χάρη λαιμό της και την αλαβάστρινη καμπύλη του στήθους
της. Καθώς με κοιτούσε, το βλέμμα της έλαμψε σαν κοφτερή
λεπίδα. Υπέθεσα ότι πάρα πολλοί ήταν εκείνοι που υποτιμού-
σαν τη νοημοσύνη της – μα εγώ δεν θα υποτιμούσα τίποτα επά-
νω της. Ήταν μια πρώτης τάξεως *femme fatale*. Δεν γινόταν να
μην το δει κανείς αυτό, ακόμα και με την πρώτη ματιά. «Γεια
σου, Άβα», της χάρισα το πιο γοητευτικό μου χαμόγελο.

Τα μάτια της άστραψαν με κάποιο αδιόρατο συναίσθημα.
«Γεια σας, κύριε Σινάτρα». Τότε, γυρίζοντάς μου την πλάτη,
έκανε νόημα σε έναν σερβιτόρο να της φέρει ένα ποτό.

Πάγωσα μπροστά σ' αυτό το θέαμα, αλλά δοκίμασα ξανά.
«Θα είναι μια όμορφη βραδιά, το βλέπω».

Αυτήν τη φορά έπιασε το χέρι του Μίκι. «Ήδη είναι».

Το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη μου. Για κάποιον λόγο με
απεχθανόταν, δεν την ένοιαζε ποιος ήμουν, και ήταν σαφές ότι
έπρεπε «να την κάνω». «Ωραία, ωραία», είπα κουνώντας το

χέρι μου, δείχνοντας ότι έπρεπε να προχωρήσω. «Τέτοια θέλω ν' ακούω. Λοιπόν, ελπίζω να απολαύσετε το σόου».

Έβγαλα από το μυαλό μου την παράξενη αυτή κουβέντα και σταμάτησα για να κανονίσω με τη Λάνα πού θα βρισκόμασταν μετά την παράσταση. Στη συνέχεια, συνέχισα να βολτάρω στην αίθουσα, κάνοντας χειραψίες με κόσμο από το κοινό προτού επιστρέψω στη σκηνή. Η αίθουσα ήταν ασφυκτικά γεμάτη, ένα ζωηρό πλήθος, με φωνές που βούιζαν, τσούγκριζαν γιορτινά τα ποτήρια τους, και αρκετά πούρα έφεγγαν στο χαμηλό φως του κλαμπ.

Όταν η μπάντα ξαναπήρε τις θέσεις της και οι οικείες νότες του πιάνου ακούστηκαν, μια σιγή τύλιξε το κοινό. Όλα τα βλέμματα στράφηκαν επάνω μου, και μια οικεία έξαψη ικανοποίησης με διαπέρασε.

Και τότε, άρχισα να τραγουδάω.

Η μουσική με κατέκλυσε, με πλημμύρισε μέχρι που ξεχειλίζα νότες, το συναίσθημα των στίχων με παρέσυρε σαν να τους είχα γράψει εγώ ο ίδιος. Καθώς το βλέμμα μου περιπλανιόταν στο κοινό, διαπίστωσα ότι αναζητούσα εκείνο το πρόσωπο: το πρόσωπο που με είχε αφήσει άναυδο, που με είχε απορρίψει σχεδόν ακαριαία και είχε αφήσει ένα αγκάθι στην καρδιά μου.

Εστίασα σε ένα ζευγάρι ζωηρά πράσινα μάτια –τα μάτια της Άβα– και διαπίστωσα πως κι αυτά κοιτούσαν έντονα τα δικά μου. Μια φλόγα τρεμπάιξε μέσα μου. Αυτή η γυναίκα σίγουρα ήταν το κάτι άλλο. Τραγούδησα λες και το τραγούδι είχε γραφτεί για κείνη, και όντως έτσι ήταν, απόψε τουλάχιστον.

Αν ήξερα τι θα σήμαινε τελικά αυτή η γυναίκα για μένα, ίσως να είχα κάνει τα πράγματα διαφορετικά. Ίσως να είχα προσπαθήσει να αλλάξω. Πόσο συχνά δεν θα γραπωνόμουν

από τον χρόνο σε μια απέλπιδα προσπάθεια να τον συγκρατήσω, να ξαναγυρίσω πίσω το ρολόι σε στιγμές που είχα περάσει μαζί της, για να ανακαλύψω μόνο ότι ξεγλιστρούσαν μέσα από τα δάχτυλά μου σαν νερό, αφήνοντάς με μόνο με τις αναμνήσεις μου και τίποτα παραπάνω... Ευτυχισμένες μέρες και φρικτές μέρες, και το κενό που είχε δημιουργηθεί από την απουσία της. Μετάνιωνα για πολλά –για πάρα πολλά – αλλά το ότι την αγάπησα δεν ήταν ένα από αυτά. Το ότι την αγάπησα ήταν ένα από τα πράγματα που έκανα σωστά, παρόλο που δεν το έκανα καλά.

Καθώς οι στίχοι ξεπηδούσαν σαν λιωμένη λάβα και κάθε σημείο μου άρπαζε φωτιά, επιτέλους, διέκρινα ένα χαμόγελο στα χείλη της.

Μπορεί να ήμασταν ξένοι εκείνη τη νύχτα, αλλά το χαμόγελό της μου είπε όλα όσα ήθελα να ξέρω. Ήταν μόνο η αρχή.